

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 231. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1847_896A-txt-shoot-idm14683/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

De fød han brat, Hr. Kluf bed,
 Han var i Hu som Staat,
 Saa løstet' han sin Kæftens
 Dypaa det brændende Baal.

Han satte liden Kirften van
 Ind i den lyse Rue,
 Men liden slog saa langt omkring,
 Hun fød en klar Jomfene.

Det medte liden Kirften brat,
 Hvor hun i Id mon staae:
 Og treer I nu, Kær' Kæder min,
 At mig er loiet paa!

Jeg takker Gud i Himmerig,
 Som mig har lest af Ned,
 I Kloster vil jeg leve nu,
 En Jomfru til min Død.

I Kloster gav den Jomfru sig,
 Alt med sit Gulb det rode,
 Hr. Kluf erd derutenfor
 Og ferged' sig tilføde!
 Og denne Sorg haver I mig velbt, en Beminde!

Kirftenille fra Hven.

Liden Kirften, hun tjener i Kongens Gaard,
 Kirftenil' fra Hven,
 Hun slder Sille og hun bærer Maar,
 Kirftenil' lan velge de Runer!

De Ridder' og Soende, de har hende kær,
 Og Dronserkongen træder den No saa nær.

„Gud give, liden Kirften, min Dronning var død!
 Da skulde du være min Kæftene.“

Og Kongen han tænkte, de var ene to,
 Liden Kirften, hun vilste, de luredes paa.

„I tie, Dronnerkong, I tale ei saa!
 Sed Dronningen set ingen I ligne maa.“

Dronningen er vamer', naar hun er død,
 End jeg er nu i mit Starlagen rød.“

Dronningen, hun falder paa Soende to:
 I bede liden Kirften for mig indgaale!

Ind kom liden Kirften og stødtes for Bord:
 „Min naadige Dronning! I sendte mig Ord.“

„Og her, liden Kirften, hvad jeg siger dig!
 Hvad snalket' du med Kongen igaar om mig?“

„Jeg snalket' ei andet, saa hjælpe Gud mig,
 End at I er danned og tyderig.“

Og Dronningen taler til Raadgiver sin:
 Og hvad skal vi giere ved liden Kirstin?

Skal vi hende enten paa Baalet brænde,
 Hvad heller til Dronningkongen sende?

„Lad os hende ei paa Baalet brænde,
 Men heller til Dronningkongen sende!“

Hun risted' de Runer og var ei seer,
 Og de skulde blive liden Kirften til Meer.

Saa spede han Brenet de Svende i Hand,
Saa fulgde Ilden Kirsten, den Ellervand.

Men der de komme paa Veien hen,
Skrev alle de Runer de om igjen.

Dat Romningen være Ilden Kirsten kald,
Dg ikke hente, for hun var dyrefuld.

Dg hendes Højsvende, de arled Skind,
Dg saa gik de for Kongen i Høieløst ind.

„Hil Iddé, Hedningenge, I ved eders Vord!
Dg Danmarks Konge har sendt eder Ord.

Det var hans Ven og hans gode Tilbud,
At Ilden Kirsten maa være eders Brud.“

„Nei, forend jeg vil være en Hednings Liv,
Da heller vil jeg miste mit unge Liv.“

„Dg slaar for Hedenlad du paa mig Brag,
Saa lader jeg mig døbe i Morgendag.“

Om Onsdagen blev han sig døbe led,
Om Søndagen dæred Bryllup stod.

Ilden Kirsten, hun offred sit Hoved-Guld,
Dg alle hendes Svende to Slaaler fuld.

„I byde Dannefongen saamangen god Nat,
Som Himmelen er med Stjerner besat!

I byde hans Drenning saamangt et vunt Kar,
Kirstenli! fra Hven,
Som Rinden har Lev og Hinden har Haar!“
Kirstenli! kan delge de Runer.

